

които Пиетро важно заигра за голѣмо удоволствие за събраната около него и растяща тълпа отъ дѣца и бавачки.

Когато мечката изпълни всичкитѣ си фокуси, Тони сне шапка, завърза на гръбъ латерната и отмина нататъкъ. Прѣдъ очитѣ му като че се спушна облакъ и той даже не погледна, дали му е хвърлилъ нѣкой пари. Повелъ за синжиръ мечката, той мина край вратата и когато отпрѣдъ му се изправи високиятъ и снаженъ стражаръ, боязливо го запита дѣ може да намѣри господаря на животнитѣ.

— Кого? Професоръ Бартолда? Защо ви трѣбва? Ето го — той самъ иде.

Съ шапка въ ржка, Тони се приближи до директора и продума.

— Извинете, моля ви се, господине, че ви задържахъ, но азъ искахъ да ви попитамъ — не ви ли трѣбва една мѣничка мечка.

— Мечка? Такава малка и изтощена мечка намъ, разбира се, не ни трѣбва.

— Но мечката е чудно добра, господине, сега тя изглежда не твърдѣ добрѣ, защото за нея сега е тежко врѣме. Азъ и Пиетро сме много бѣдни, и по цѣли дни нищичко не хапнаме. Но Пиетро е много добра мечка. Той умѣе да играе, да марширува и да прави разни фокуси. Тѣзи фокуси много забавляватъ дѣцата. Азъ. . . азъ не бихъ се раздѣлилъ съ Пиетро, защото той ми е като малъкъ синъ, но. . . — треперливиятъ гласъ се прѣсече и стопанътъ на зоологическата градина съ очудване видѣ, какъ сухото мургаво лице на италиянеца трепна и по хлътналитѣ му бузи потекоха сълзи.

— Прѣди азъ и Пиетро много печелехме — продължи италиянецътъ: — азъ въртѣхъ латерната,